

[Hagen Hagensen]

ge, så de ikke går til forbrug, og her finder en binding altså sted over en periode, hvis længde man kan drøfte; det har vi sagt at vi kan gøre med alle de ting, der er talt om: størrelse, længde af bindingsperiode osv. Men der er da givetvis en effekt, om ikke en nettoeffekt, i opsparing – den skal nu nok komme frem i øvrigt – der er givetvis det væsentlige i det, at man binder en bestemt mængde penge for en periode, så man ved, at de ikke går til forbrug. Det må da være forholdsvis væsentligt. Selv om disse penge så bliver genanbragt og bundet videre, er bindingen stadig væk til stede, og det har betydning for den opsparing, som vi alle sammen erkender er for lille.

Den socialdemokratiske ordfører gjorde nogle bemærkninger, som jeg i øvrigt ikke skal gå nærmere ind på, for det var, som det vel var at vente, en tro kopi af, hvad skatteministeren havde sagt.

Men han sagde én ting, som egentlig var interessant, og som vel skal tages frem, når vi drøfter opsparing. Han sagde, at skal det samlede skatteprovenu være konstant, mangler der balance i det forslag, der er fremsat her. Ja men hvem i alverden siger, at det samlede skatteprovenu skal være konstant? Den opfattelse må da efterhånden trænge igennem, at det ikke gælder om at tage flest mulige penge ind i skat fra folk og lade dem beholde mindst muligt for derefter at forvalte pengene for dem og give dem færre tilbage, end man har taget fra dem, for de regner jo omtrent ned over de samme, som man tager dem fra. Den tankegang er ikke vor, og den bliver det aldrig.

Vi holder for, at borgeren skal have mulighed for at lægge sit forbrug til rette på en fornuftig måde og også administrere sig selv, og der går en skillelinje mellem det, som hr. Ervin Jensen står for, og det, som jeg står for. Der er simpelt hen ikke tale om, at skatteprovenuet skal være konstant, og det har det heller ikke været. Vi ser da stadig væk, at den nuværende regering forsøger på at gøre skatteprovenuet større, enten ved at komme med forslag om nye skatter og afgifter eller ved at udvide beskatningsgrundlaget, så det bliver såmænd nok større.

For os er det væsentlige, at man får gjort opsparing, bindingen af penge, større, så der er et mindre forbrug, og så må jeg i den forbindelse sige, at det når man ikke, med-

mindre man giver en præmie for at gøre det. Det har jo vist sig i årenes løb, at det giver en negativ effekt at spare op, når man tænker på, at der skal betales skat af renten, og når man ser, hvordan inflationen løber i opsparingsperioden. Det er en negativ effekt på et åremål og for den sags skyld også på årsbasis.

Hr. Ervin Jensen kom med nogle betragtninger med hensyn til opsparing, som ikke har meget med dette at gøre. Han ville helle- re inddrage nogle penge ved at beskatte jord og fast ejendom mere, og han spurgte også: hvorfor spare op, når det er bedre at stifte gæld og få en anden del af befolkningen til at betale en stor del af sine renteudgifter? Mon ikke vi skal drøfte de forhold en anden gang? Jeg tror, vi har haft flere debatter herinde, hvor det er drøftet, hvem det er, der betaler hvad for hvem. Jeg er aldeles ikke enig med hr. Ervin Jensen, og jeg er rede til at tage en drøftelse af hele forholdet vedrørende retten til at trække betalte renter fra, der kommer til beskatning andetsteds, hvis de ikke optages bl. a. af store statslige fonde, som ikke betaler skat. Men lad os da tage den drøftelse en anden gang, den vedrører ikke den opsparingsfremme, som vi gerne vil have gennem en binding af penge for en periode.

Jeg takker venstres ordfører for tilslutningen til forslaget og understreger, ligesom han gjorde det, at vi anser det for at være en fordel, at forslaget sigter så bredt, som det gør. Naturligvis er det ikke sådan – og det er en bemærkning til hr. Bernhard Baunsgaard – at alle kan spare indtil 30.000 kr. op pr. år; det ved vi godt alle sammen. Men vi mener til gengæld, der er så stærkt behov for, at der spares op, at der ikke er noget forkert i at sætte en rimelig høj overgrænse, selv om de færreste kan nå den. Så må der være dem, der når mindre, og så får de naturligvis også en mindre opsparingspræmieeffekt. Det kan jo ikke nytte noget, at man tror, vi alle sammen skal være så lige, at det næsten ikke er til at have med at gøre. Der er forskel på mennesker. Der er også forskel på deres evne til at spare op, men landet har behov for, at der spares op, og derfor er en tanke som denne i hvert fald langt fra så meget ved siden af, som nogen søger at gøre den til.

Hr. Dohrmanns bemærkninger skal jeg omtrent forbigå, for jeg forstod dem ikke